

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 2382 van 8 oktober 2007
in de zaak X/Ilde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Oekraïens nationaliteit, op 30 juli 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 5 juli 2007 houdende weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 7 september 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DUMERY, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoeker kwam op 27 mei 2007 België binnen. Hij was in het bezit van een paspoort met een visum.

1.2. Op 2 juli 2007 werd door verzoeker een vestigingsaanvraag ingediend, in functie van zijn Belgische dochter (°Gent, 26 juli 2005).

1.3. Op 5 juli 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd op 19 juli 2007 ter kennis gebracht aan verzoeker.

De beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 gewijzigd door art. 45 § 3 en 4 van het K.B. van 12 juni 1998 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging, aangevraagd op 02 juli 2007 door X, geboren te Krivoi Rog op 17/12/1977, onderdaan van Oekraïne (Rep.), geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn, kan niet ten laste genomen worden door zijn minderjarig kind.

(...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep:

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991); van het artikel 40, § 6, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet); van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van de verdediging en stelt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

2.1.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt immers vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn om reden dat hij niet ten laste kan worden genomen door zijn minderjarig kind. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002). Uit het verzoekschrift blijkt

bovendien dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt is.

De stelling van verzoeker dat de bestreden beslissing enkel in feite doch niet in rechte gemotiveerd is, kan niet gevolgd worden nu de bestreden beslissing duidelijk verwijst naar artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.1.2. Verzoeker betoogt voorts dat artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet, de (materiële) motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsverplichting miskend zijn en dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt doordat de bestreden beslissing enkel en alleen wordt gemotiveerd door te stellen dat verzoeker niet ten laste kan genomen worden door zijn minderjarig kind.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de hoedanigheid van familielid “ten laste” van de houder van een verblijfsrecht voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de houder van het verblijfsrecht (H.v.J., Lebon, 316/85, 18 juni 1987). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een kind van twee jaar in staat is om hem materieel te steunen. Ook in de rechtsleer wordt gesteld dat ouders niet ten laste kunnen zijn van zeer jonge kinderen zodat artikel 40 niet van toepassing is (WALLEYN, L., “Recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf”, *TVR*, 2006, 403.) Het is daarom niet kennelijk onredelijk of onwettig dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken stelt dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden, voorzien in artikel 40, § 6 van de Vreemdelingenwet, om te genieten van een recht op vestiging als bloedverwant in opgaande lijn en dat verzoeker niet ten laste kan genomen worden door zijn minderjarig kind. Een schending van artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond en er is, in het licht van de vaste rechtspraak en rechtsleer, evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout.

2.1.3. Wat de ingeroepen schending van de rechten van de verdediging betreft dient er op te worden gewezen dat deze in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 124.957, 3 november 2003).

Het middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend zeven door:

dhr. G. DE BOECK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------------	--

mevr. I. CORNELIS,	toegevoegd griffier.
--------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.